

РЕШЕНИЕ

№ 3291

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 27.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2830** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез изпълнителния си директор Г. Т. против Решение № Ж-100 от 07.02.2019г., постановено от Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ по преписка, образувана по жалби с вх. № В-04-02-106 от 28.03.2018г. и 03.05.2018г. от г-жа Е. С., г-жа К. Т. Б. и г-н А. Д., живущи на адрес: [населено място], [улица] относно несъгласие с предписание от [фирма], [населено място] за промяна местоположението на общия водомер на посочения адрес.

В жалбата се твърди, че процесното Решение е незаконосъобразно, необосновано и постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, като се излагат подробни съображения. Жалбоподателят счита, че административният орган неправилно тълкува и прилага разпоредбите на чл. 41, ал.3, т.1 във връзка с чл. 11, ал. 3 от Наредба №4/14.09.2004г. Направено е искане за допускане на съдебно-техническа експертиза, с която да бъде даден отговор на посочени в жалбата въпроси. Моли атакуваното решение да бъде отменено и претендира направените по делото разноски, за които представя списък.

ОТВЕТНИКЪТ - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ оспорва жалбата чрез упълномощен юрисконсулт И., която в съдебно заседание и с писмено становище пледира за потвърждаване обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ СТРАНИ - К. Т. Б., А. И. Д., Ф. Р. Т., Г. Р. Г. - уведомени по реда на чл. 138, ал. 2 от АПК - не се явяват и не се представляват.

Съдът след като прецени доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, разгледани поотделно и в съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят помежду си относно обстоятелството, че КЕВР е сезирана с две жалби, входиращи в Комисията с вх. № В-04-02-106 от 28.03.2018г. и 03.05.2018г. от г-жа Е. С., г-жа К. Т. Б. и г-н А. Д., живущи на адрес: [населено място], [улица] относно несъгласие с предписание от [фирма], [населено място] за промяна местоположението на общия водомер на посочения адрес.

С посоченото предписание е указано на живущите в сградата в [населено място] на [улица] да изградят в срок от 10 календарни дни водомерна шахта с размери 1м/1м/1м/ до 2м. от уличната регулационна линия с цел привеждане на водомерния възел на сградното водопроводно отклонение в имота в съответствие с изискванията на чл. 11, ал.3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи. В същото предписание е вписано предупреждение, че ако не се изпълнят в срок указанията, ще бъде преустановено водоподаването към имота на основание чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004г.

По горепосочените жалби е съставен Доклад вх. №В-ДК-268/26.11.2018г. /лист 27-29 по делото/ от Главния директор на Главна Дирекция „Водоснабдяване и канализационни услуги“, обсъден на закрито заседание на КЕВР, за което е представено Извлечение от протокол №15 от 07.02.2019г. /лист 19-26/ от т. 22, на който е видно, че след образувана преписка и анализ на приложените документи и становища на страните по спора е преценено, че жалбоподателят незаконосъобразно е упражнил правото си да преустанови водоподаването към сградата, находяща се в [населено място] на [улица], позовавайки се на чл. 41, ал. 3, т.1 от Наредба № 4/14.09.2004г., като дружеството е нарушило задължението си да осигурява непрекъснато водоснабдяване на имота, поради което разходите, заплатени от потребителите, които са свързани с прекъсването и възстановяването на водоснабдяването, са направени без основание.

С тези мотиви КЕВР е приела процесното Решение № Ж-100 от 07.02.2019г., като е дала задължителни указания на [фирма], [населено място] да отмени връчените предписания с изх. №К-565-3/22.02.2018г. и изх. №К-779-1/26.03.2018г., съдържащи предвидена санкция на осн. чл. 41, ал.3, т.1 от Наредба №4/2004г., като в срок от един месец предпоставки информация за изпълнението му; да изпрати копие от решението Министъра на регионалното развитие и благоустройството във връзка с възложените му правомощия по чл. 10б, ал.3, т.5 от Закон за водите по §6 от Преходни и заключителни разпоредби на Наредба №4/14.09/2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи. На основание чл. 41, ал.4, т.1 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация производството по жалби с вх. №В-04-02-106 от 28.03.2018г. и 03.05.2018г. е прекратено във връзка с връчените предписания, издадени на основание чл. 11, ал.3 от Наредба №4/2004г. и изложените четири броя искания относно нарушения на нормативните изисквания, посочени в Наредба №4 от страна на [фирма], [населено място] и останалите ВиК дружества, поради липса на компетентност.

По делото е изслушано заключението на Съдебно-техническа експертиза /СТЕ/, което съдът кредитира за компетентно и обективно изготвено неоспорено от страните.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че Решение № Ж-100 от 07.02.2019г. е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила и в съответствие с целта на закона. Компетентността на КЕВР да се произнесе по процесната жалба произтича от чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ. Според посочената норма КЕВР разглежда жалби на потребители срещу В и К оператори или на В и К оператори срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/.

Атакуваното решение е обективизирано в предвидената в закона писмена форма, като в него са посочени мотиви, съдържащи правното и фактическо основание за издаване на акта, които са развити и в съпътстващи документи, които са цитирани в решението и приложени в преписката. С оглед на изложеното съдът счита, че не са налице основанията за отмяна, визирани в чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК. Оспореното решение е издадено от КЕВР при спазване на нормативно уредената процедура и не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а оплакванията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Настоящият съдебен състав не се споделя оплакванията на жалбоподателя за неправилно приложение на материалния закон. От страна на КЕВР са установени правнорелевантните факти за спора и от тях са изведени обосновани правни изводи.

В мотивите на обжалваното решение е констатирано, че живущите в процесната сграда са потребители на ВиК с издадено от [фирма] предписание им е указано да изградят в срок от 10 календарни дни водомерна шахта до 2м. от уличната регулационна линия с цел привеждане на водомерния възел на сградното водопроводно отклонение в имота в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи. С това предписание живущите в гореописаната сграда са предупредени, че при неизпълнение на указанията в посочения срок, ще бъде преустановено водоподаването към имота на основание чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004г.

По силата на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г. водомерният възел на водопроводните отклонения в урбанизираните територии се разполага в защитена срещу нерегламентиран достъп шахта на разстояние до 2м. от уличната регулационна линия или в общо леснодостъпно, затворено и с осигурено осветление помещение непосредствено след влизането на тръбата в сградата, когато тя е етажна собственост, или когато сградата отстои на не - повече от 5 м. от уличната регулационна линия.

Решение № Ж-100 от 07.02.2019г., КЕВР е приела, че по отношение на връчените предписания, издадени на основание чл. 11, ал.3 от Наредба № 4/14.09.2004г. не попадат в обхвата на компетенция ѝ, поради което е прекратила производството по жалби с вх. № В -04-02-106 от 28.03.2018г. и 03.05.2018г., като

решението не се оспорва в тази му част.

Неизпълнението на даденото задължително предписание в указания 10-дневен срок е предизвикало преустановяване на водоснабдяването на процесната сграда с питейна вода, което е аргументирано от [фирма] с чл. 41, ал. 3, т.1 от горепосочената Наредба № 4/14.09.2004г.

В нарушение на нормата на чл. 41, ал. 3, т.1 от Наредба № 4/14.09.2004г. дружеството - жалбоподател е спряло напълно подаването и отвеждането на вода от процесната сграда, което правилно е отчетено от страна на КЕВР като извършено без правно основание, с което ВиК операторът е нарушил задължението си да осигурява непрекъснато водоснабдяване на имота на потребителите. С посочената норма се регламентира възможност за спиране на водоподаването при установени недопустими недостатъци в сградните водопроводни и канализационни инсталации или във вътрешните ВиК мрежи на потребителите.

С процесното предписание е указано да се изгради в срок от 10 календарни дни водомерна шахта с цел привеждане на водомерния възел на сградното водопроводно отклонение в имота в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и ползване на водоснабдителните и канализационните системи. С това предписание собственика сградата е предупреден, че при неизпълнение на указанията в посочения срок, ще бъде преустановено водоподаването към имота на основание чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г.

Настоящият съдебен състав счита, че в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките по чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредбата за спиране на водоподаването. Нормата предвижда, че след предварително уведомяване операторите могат да спират напълно или частично подаването и отвеждането на вода при неизпълнение на предписание на оператора от страна на потребителите за отстраняване на недопустими технически и санитарни недостатъци в сградните водопроводни и канализационни инсталации или във вътрешните ВиК мрежи на потребителите като разходите, свързани с прекъсване и възстановяване на водоснабдяването и отвеждането на отпадъчните води, са за сметка на потребителите и се заплащат преди възстановяване на водоснабдяването. Неизпълнението на даденото от ВиК предписание по чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2012 г. не попада в хипотезата на чл. 41, ал. 3, т. 1 от същата, при която операторът е овластен да преустанови водоподаването се подкрепят от събраните по делото доказателства и съответстват на материалния закон. Изграждането на шахта на 2м от уличната регулационна линия при съществуването на водомерен възел в имота съгласно алтернативно предвидените изисквания на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004 г. не представлява недопустим технически и санитарен пропуск по смисъла на чл. 41, ал. 3, т. 1 от Наредбата, при който да бъде преустановено водоподаването.

В жалбата, по която е образувано настоящото производство, жалбоподателят развива тезата, че предписанието е във връзка с недопустими технически и санитарни недостатъци. Съдът не възприема това становище, тъй като има характер на твърдение, което не е подкрепено с никакви доказателства. ВиК операторът е отразил, че процесната сграда е построена 1929г. и е абонат на ВиК услугите на дружеството преди приемане на Наредба №4, което означава, че през посочения период поддръжката на ВиК мрежата е била възможна и достатъчно достъпна.

Съдът намира, че водомерният възел на водопроводното отклонение за процесната

сградата се е намирал в общо леснодостъпно, затворено и осветено помещение в сградата, намиращо се непосредствено след влизането на тръбата в сградата, преди изграждане на водомерна шахта за процесният имот на адрес [улица], [населено място]. Последното се потвърждава от приетата и изслушана по делото СТЕ /лист 315-318/. Потребителите са осигурили местоположение на водомерния възел на водопроводното отклонение в общо леснодостъпно, затворено и осветено помещение в сградата, намиращо се непосредствено след влизането на тръбата в сградата, съобразно едно от алтернативните изисквания на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 4/14.09.2004г. Съдът установи още, че дори и да е налице несъответствие на водопроводната инсталация в конкретния случай, то не влияе на качеството на водата, а наведените в жалбата твърдения в тази насока се явяват неоснователни.

За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че изискването на разпоредбата на чл. 142, ал.1 от Наредба №2/22.03.2005г., съгласно който сградните водопроводни отклонения се разполагат по възможност в права линия и при най- малка дължина между водопроводен клон от водопроводната мрежа и сградата така, че да са лесно достъпни за поддържане и ремонт, не е императивно. Употребен е изразът „по възможност“, който се отнася, както за разполагането по права линия, така и за най-малката дължина, като нормативно не е определена колко е изискуемата дължина между водопроводния клон и сградата. Ето защо съдът счита, че дружеството - жалбоподател неоснователно мотивира действията си с несъответствие на водопроводното отклонение с чл. 142, ал.1 от Наредба № 2/22.03.2005г.

В конкретния случай също следва да се има предвид тълкуването на „обратно действие“ на издадените Наредба № 4/2004 г. и Наредба № 2 от 22 март 2005г., в изпълнение на разпоредбата на чл. 14 на Закона за нормативните актове, която гласи: „(1) Обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то е изрична разпоредба. Обратна сила на нормативен акт, издаден въз основа на друг нормативен акт, може да се даде само ако такава сила има актът, въз основа на който той е издаден.2. Не може да се дава обратна сила на разпоредби, които предвиждат санкции, освен ако те са по-леки от отменените.“В Наредба № 4/2004 г. и Наредба № 2 от 22 март 2005 г. няма изрична разпоредба за обратна сила на нормативните актове. В преходните и заключителните разпоредби на цитираните нормативни актове, не е уредено в какви срокове заварените случаи следва да бъдат приведени в съответствие с нормативните изисквания, както и не се посочва обратно действие на съответните нормативни актове. При така установената фактическа обстановка, за неизпълнение на разпоредба, която не следва да се прилага при „заварен случай“, наказателната мярка, а именно: „спиране на водоподаването към имота“, не следва да се налага.

Наред с това следва да се има предвид, че действията на потребителите са последица от лишаването им без основание от питейна вода, която е пряко свързана с опазване на здравето и живота им. При извършената служебна проверка, съдът не установи несъответствие на оспореното решение и с останалите цели, визирани в чл. 4, ал. 1, т. 2 - т. 7 от ЗРВКУ, които следва да се прилагат във връзка с чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗРВКУ, според които водата за питейно - битови нужди е основна жизнена потребност и ВиК услугите са в обществен интерес.

Съдът намира, че при постановяване на оспорваното решение от административният орган не е било допуснато противоречие и приложимия материален закон и неговата цел. С оглед така изложените аргументи Решение № Ж-100 от 07.02.2019г. на КЕВР е законосъобразно и правилно, постановено от

компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от ЗЕ компетентност и при спазване на установените процесуални правила. Жалбата се явява неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски се оставя без уважение. На основание на чл. 143, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, жалбоподателят следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, определен при съобразяване разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във вр. с чл. 37, ал.1 Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 34 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез изпълнителния си директор Г. Т. против Решение № Ж-100 от 07.02.2019г., постановено от Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма] [населено място], ЕИК:812115210, със седалище и адрес на управление@@29@[жк] [улица] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: